

JAZZ

Av DAVID FISHEL

Ti fingre og et ni fots flygel

Det er verdt å merke seg at karrirene til tre av verdens beste nålevende pianister for alltid vil henge sammen med Miles Davis' karriere. Chick Corea, Herbie Hancock og Keith Jarrett ble født med mindre enn fem års mellomrom. Under Miles fant alle tre fram keyboardet, de eksperimenterte og skapte, for så å vende tilbake til de klassiske jazzelementene solopiano og akustisk band.

Chick Corea har beveget seg inn og ut av akustisk og elektrisk musikk med de to bandene the «Elektric» og the «Akoustic». Akkurat som Hancock med «Gershwin's World» og Jarrett med «The Melody At Night With You», har Corea funnet tilbake til et jazz-konsept han gjorde lykke med før den elektriske Miles-tiden. Og hans nyeste band, Origin, har en kreativ gruppe-sound i stedet for en rekke soloartister.

Standards & Originals

I mine øyne er Chick Corea en av

de største musikerne vi har. Jeg har hørt så å si alt han har spilt inn, og det er en glede å kunne meddele at hans to nyeste CD-er «Standards» og «Originals» (på Coreas egen Stretch-label) er fullverdige tillegg til et allerede prestisjetungt platerrepertoar. Disse to solopiano-platene er spilt inn i løpet av en turne i Japan og Europa (inkludert Norge), og inneholder originale Corea-komposisjoner (pluss to preludier av Alexander Scriabin) i første del, samt jazzstandarder i andre del. Corea har laget soloplater før, sist med «Expressions» i 1993. I likhet med Jarrett og Hancock er Corea en romantiker. Karrieren hans, fra Mongo Santamaria til Blue Mitchell, Stan Getz og duettene med Herbie Hancock eller Gary Burton åpenbarer en idyllisk lyrisk musikk.

Mange av hans originalkomposisjoner er eller kommer til å bli jazzstandarder. «Spain», «Children's Songs» og melodien dedikert til faren hans, trompetspilleren som oppmuntret og hjalp Chick inn i jazen; «Armando's

Rhumba». Corea har alltid balansert på en tynn line mellom jazz og klassisk i sine komposisjoner. Hans improvisasjon over Alexander Scriabins «Preludes» flyter tilsynelatende vekk fra originalen. Disse live-sporene viser en artist med suveren selvtillit og tålmodighet i sin tilnærming. De fire improviserte stykkene er valgt ut etter forespørsler fra publikum, og burde egentlig utgjort en egen CD. I tillegg til å være en vellykket komponist, er Coreas umiddelbare kreativitet beundringsverdig. «Standards»-CD-en dekker det forventede materialet. Halvparten av sangene er covere av Thelonious Monk og Bud Powell. Corea har vært fascinert av disse bebop-ge-

niene helt siden innspillingen av Trio Music med Roy Haynes og Miroslav Vitous (ECM 1981) og Remembering Bud Powell (Stretch 1996). Resten av sangene er av Irving Berlin, Jimmy Van Heusen, Cole Porter og Jerome Kern.

Konsertene

I heftet som følger med albumet skriver Corea at ti konserter ble tatt opp, og at han har valgt ut det han mener er det beste fra disse. Innspillingene er fra sent i 1999, fra konserter i Japan, Sveits, Sverige og Norge. Det ligger alltid en risiko i konsertopptak, men her er nesten alle sporene ubesudlet av publikumsstøt. Skal en dømme ut fra disse to platene er publikum helt i takt med utøveren, nærmest i fullkommen harmoni.

Maria Kannegaard

Pianisten Maria Kannegaard sier hun er opptatt av form, at musikalske stykker skal fortelle en historie og ha en begynnelse og en slutt. Tittelen skal bety noe, den skal si hva det er hun vil uttrykke gjennom musikken sin. Dansk-født Maria Kannegaard har spilt klassisk piano siden seksårsalderen, samtidig som hun begynte å komponere. På gymnaset i Norge hørte hun en Bill Evans-plate, og da hun ble fortalt at musikken var improvisert, ble hun så betatt at hun bestemte seg for å bli jazzmusiker. Som jazz-student på Konservatoriet i Trondheim skrev hun hovedoppgave om Herbie Nichols (1919-1963). Denne pianisten, som ofte er blitt overskygget av Thelonious Monk, har vært en stor inspirasjonskilde for Kannegaard. Hans spill var annerledes, men samtidig likefram; og hun lærte å spille dype akkorder på pianoet. Maria Kannegaard, som nå er 29 år, begynte å spille jazz i 1985. I bandet «Tingeling», ledet av vokalist Eldbjørg Raknes, jobbet hun med bassist Mats Eilertsen og trommeslager Thomas Strønen. De dannet en trio i 1997, og har blitt en samspilt enhet som fortjener eksponering i jazzverdenen.

Breaking The Surface

Den nye platen «Breaking The Surface» (ACT 9283-2), spilt inn for det tyske selskapet «ACT» viser trioens i fin improvisasjonsform. Musikken er skjør, men drivende. Ni av tolv sanger er skrevet av Kannegaard, resten har de tre samarbeidet om. «Breaking The Surface» er Maria Kannegaards debut-CD. Allerede før platen ble sluppet, ble den anmeldt i det tyske magasinet Fono Forum, under tittelen GRANDIOS. Fem stjerner for utøverne og fem stjerner for lyd/innspilling. Albumet er produsert av trioens og Audun Kleive, og ble «mastered» av Jan Erik Kongsberg. Musikken er rett og slett vakker. Og den forteller virkelig en historie, en historie som absolutt har både begynnelse og ende.

Pianist Maria Kannegaard, bassist Mats Eilertsen og trommeslager Thomas Strønen dannet en trio i 1997, og har nettopp sluppet platen «Breaking The Surface».